

Emfisematosi extrarectal hemorroïde

Francesc Collado ha publicat, fins ara, un recull de poemes, editats a València. Aquesta narració forma part d'un llibre que l'editorial Tres i Quatre publicarà pròximament. Ha estat il·lustrada per Vicent Alamar.

Francesc Collado

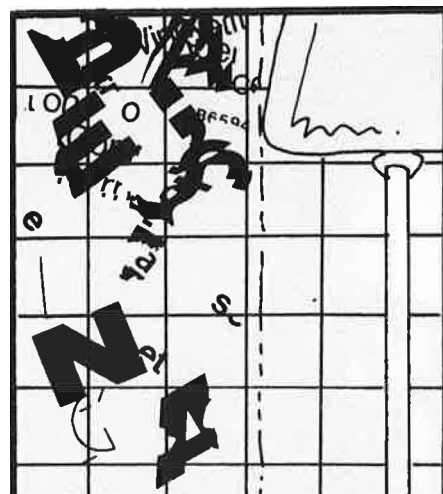
Thas cordat el barnús, color cru, d'arrissat americà, que et van lliurar tot just vespres de nadal passat. Penses com t'havies embelesat davant el resguard de reemborsament, car no t'imaginaves què podia ser. Al capdavall, te'n vas eixir de dubtes en fer el que calia. Plantat enfront del funcionari gris, mostraves el D.N.I. i signaves on et posava el dit. Hi havia, a l'embolic, el barnús i una carta. La teua mare, del poble estant, adjuntava plors i recomanacions per als teus sovintejats refredats hivernencs. I com són les mares, pense. No vages descalç; fica't calcer; agafaràs fred; jai! em faràs morir d'un disgust, Alfred.

T'has proposat, força vegades, de cridar-la per telèfon. Has comprovat, però, amb recança, que no en tenen, de telèfon, els teus pares. T'entendreixes una mica i decideixes, com sempre que no ho fas, de comprar-li un regal quan siga el seu sant; i dur-li'l i fer-li un bes i dir-li que no patisca tant per tu, que la vols molt i —caram!— que ja ets prou gran i saps ben bé com apanyar-te sol. Tornes inquiet, però, a la realitat quan mires el rellotge, tot comprovant que són dos quarts de vuit i que només disposes de mitja hora per a rebre a ca teua la infermera rossa i polida que has conegut, de fa uns dies, en aquell *cutrepub* al centre de ciutat. Et tires les mans al cap i t'espantes, malgrat que no ho sols fer massa sovint, car ets més aviat un desentit. El barnús se t'obri i et descobreixes brut i, tantmateix, rejuvenit. Això que es veu al teu davant és un devessall de pis, on vius, on no cal parar esment per a sentir-se a disgust amb tanta andròmina pel mig; i tu, que el mires i t'hi compares, has de semblar atraient si vols fer-te de valer. Escampat pertot arreu, al petit apartament de vella construc-

ció que has llogat no fa encara sis mesos, hi ha un toll de malendreços que cal ordenar, si no volies fer mala impressió a la visita que esperes. Tu, que tan acuradament i tranquil has viscut fins aleshores del trasllat a la casa pairal, no te'n saps eixir tot sol amb les faenes casolanes. I és que has estat mal ensenyat, com tota la teua generació, i bé..., no voldries endinyar les culpes als teus pares; així, t'ho penses una mica i escandalles el desori per copsar-ne l'endreça.

Amb la roba amuntegada rere la porta de l'alcova més la que hi ha al buc de vímet en pots fer, si més no, tres rentadores. Però, no és moment de fer bugada, ara precisament. Ho emboteixes d'una braciada a la cambreta fosca del costat, que és el refugi de la premsa i, alhora, penses, el de la peresa. No tens temps per capficar-te amb aquestes consideracions metafísiques i no t'interessa gens. A la cuina no penses entrar ni encara que haguesses d'asaciar la set i dues raons més. Una, que no t'agrada gens l'aigua —i quant de temps fa que no me n'he begut un got sencer?—; no és per la publicitat; és que el vi blanc ben fred es igual de natural i de millor paladar, per no parlar del gin-tònic o d'altres combinats que et fan interrogar a propòsit de l'alcoholisme que dubtes no tenir incipient. L'altra raó, perquè no vols per res del món saber res de la cuina, se t'acudeix al cervell ara mateix. La vespra de reis, fa tan sols dues setmanes i escaig, vas preparar el sopar per convidar els companys i, això sí, vas quedar com un home; ara, però, de plats i gots i tasses i paelles i perols i coberts i plàteres, no te'n queda cap net. Tots són esmunyint-se, cobejant l'escurada, uns damunt d'altres, a la immensa pica de granit fals, entre una sentor de greixos empastifats i una pudor pertinaç d'aigua estancada.

Alenes profundament. Optes per

pensar amb calma com faràs tot seguit per aprofitar els pocs minuts que et resten. Per un instant se t'encén la pereta de l'enteniment i ho veus més clar, gairebé diàfan. Quan sentiràs el timbre de la porta te n'eixiràs al replanell tot fent veure que l'esperaves, com així és, i li obriràs el portal de l'escala. Ara bé..., també podria ser que es trobàs la porta del pati oberta i, en pujar i trucar el timbre, que sona igual trucat de dalt, et sorprendria al replanell quan tu sor-

eliminar malgrat la quantitat de productes que hi has fet servir. El salfumant, però, sembla que ha difuminat la superfície de puntets a desgrat de la blancor porcellanosa, esquarterada una mica, sota la llum impotent de la pereta de 125 volts. Ja en altres ocasions, que no pas ara, estàs fart de fregar-la i, àdhuc, tampoc no és cas que hages de tornar l'habitatge al llogater amb l'estat de puritat precisa en què hauries desitjat trobar-te'l.

de baixar i endur-te-la abans que no veiés l'estat caòtic del teu pis. Després, quan sigues al carrer amb ella, hi haurà més temps per a resoldre què fer i on anar. Per cert, i això és ben important, i, on la duràs a sopar? A veure..., si tu defenses que la intimitat comença per un acte de voluntat i, millor encara, si s'acorda a les expectatives de l'usuari, caldria esbrinar quines podien ser les seues intencions, i evidentment, també les teues. Estudies mentalment

Hi havia, a l'embolic, el barnús i una carta,

tiries per estirar la corda que hi ha lligada a la barana i que obri el forrellat de baix; aleshores, voldria entrar i tu... Una punxada et fa aturar, de sobte, les reflexions. Prems les cames endins, en sentir la burxada al sotaventre; i s'entortolliguen els budells tot barallant-se a les entràmenes. T'afanyes, amb molt de compte i de puntetes, envers l'excusat. T'hi asseus amb cura per por a la fredor de l'esgrogueïda tassa, picada de negre amb restes de mosques que encara no has sabut com

Et vols asserenar una mica el cos i les cavil·lacions. Aclofes els malucs damunt la baqueta fosca de la tapadora, per bé que ja has superat la primera impressió. En havent arribat a comptar cent seixanta-quatre puntets a la base, en un espai que a males penes abasta un pam quadrat, t'adones que perds el temps i que has badat més del compte, una altra estona. Et refàs d'una revolada per continuar governant-te amb més justesa el futur immediat i ajustar l'estratègia. Havies pensat

la xica amb atenció no desproveïda de certa malignitat seductora i determines de triar un restaurant..., com cal. D'aquells amb poca llum i una espelma encesa al centre de taula, cambrer encotillat i atent, però no massa, amb música lleugera de fil musical i copes de cristall sonor. L'ambient general del lloc ja s'està conformant al teu davant. Tu et portaràs com un jove modern, tractant d'exterioritzar una amical espontaneïtat sense que es note gens, però. Hauràs de tenir certs detalls. Una

atenció de gourmet que coneix bastant bé les menges i llur elaboració. Faràs alguna lleugera acotació de somelier. Per a sorprendre-la, et repasses mentalment les millors collites de vi de la Rioja i, com que intueixes que amb la conversa i la tria del menú se't poden oblidar o bé confondre-les, t'encomanes d'agafar el cartonet on són totes correlativament avaluades. Caldrà, tanmateix, que estigues ben alerta perquè no es trobe incòmoda amb tanta cerimònia. Si un punt t'endevines recarregat, afluixaràs un tant i relaxaràs l'atmosfera amb coses conegudes per ambdós. El vespre, el lloc on es coneixeu, els records comuns. Això sembla donar un caire de complicitat a les persones. Al temps que es verbalitzen els records, se'n pot traure alguns indicis per copsar la realitat comuna, sovint tan contrastada. <1 el preu del restaurant? Calcles. Dues o tres mil peles per cobert no te les lleva ningú. Acceptes la despesa com una ganga, tot tenint en compte, a més de les teues circumstàncies econòmiques, que la rossa s'ho val.

Cal, doncs, afanyar-se. Acabar amb aquesta necessitat física el més aviat possible. Si, en condicions normals, solia ser de pràctica naturalment gratificant i l'ajornaves fins a exhaurir la premsa diària o, de vegades, fins i tot t'engolies un capítol sencer de *VOdissea*, ara, però, amb les presses, et basqueja la lentitud amb què s'ho està prenent l'intestí, i dubtes si t'hauràs quedat paralític de cintura avall. Encara més. T'has de dutxar, afaitar-te i triar la roba adient per a tan sortosa avinentesa. Et cal, doncs, aprofitar ben bé els deu minuts escassos que falten per a les vuit.

T'angunieja més i més la teua poca disposició d'acabar l'excreció. La conjuntura no és gens afalagadora. Tens la sensació, per tant, que tot se't gira d'esquena avui. Un rierol de formigues cap-roges recorre nerviosament els teus membres convulsionats a causa de les burxades intestinals, fins al cervell, on una mena de falca aferma el tap emprenyador que t'està boicotejant l'habilitament vesprenc de «rendez vous».

T'aixeques ben acuradament i traus el cap, neguitós, a la petita sala annexa que fas servir de living i menjador alhora, on sona incansablement repetint-se la tonada monòdica i asimètrica del darrer músic minimalista del qual tens coneixença per l'amic

americà, sabedor de les teues afeccions a les noves recerques d'investigació musical quan el vas acompanyar a veure el Carles Santos. Amb una mà sostens el barnús tot arromangat sobre les natges. Amb l'altra mà, que tot just si arriba al marc de la porta entreoberta del servei, suportes, tremolós, el pes del teu cos, que s'esbiaixa perillosament.

Un instant només quasi basta perquè perdes el contacte del marc; i una lleugera relliscada està a punt, si caus no caus, d'aixafar-te de sobines contra el terra. Recobres, però, volentersament l'equilibri perdut i lluques enfebrós a dalt del sofà envescat de la darrera lleterada masturbatòria. El rellotge, impertorbable al desori, assenjala insistentment cinc minuts per a les vuit.

T'enretires espantat i t'asseus d'una batzegada, un altre colp, a la tassa buida. Això, penses, ho acabes tu d'un llamp, i et vols convèncer. Prems les dents. Encreues els braços. Ajupeixes el cos bruscament endavant. Agafes bona cosa d'aire als pulmons i les entràmenes comencen d'espettegar somortament amb uns esclafits multiformes i verament grotescos. A la fi, una volta en sentir assolida la primera ejecció, t'aprestes, resolt, a fer la darrera i definitiva empenta. Un escorrim sorollós ompli la menuda estança. Una fiblada recta t'esborrona de dalt a baix tota la pell. Tot esgarrifat, palpes al teu darrere, on dos centímetres sangonosos de budell arrupit en penguen. T'alces emporuguit i et demanes, amb curiositat endevinadora. Primer guaites la tassa, on unes gotetes rogenques n'han romàs, esgolant-se lentament entre les parets de la gastada porcellana. A penes i pots moure del dolor. Traus, però, el poc valor que et queda i, ben eixancat, te n'ixes a la saleta. Tornes a entrar-hi amb una cadira de boga a les mans. L'atansas a la piqueta i te'n pugues a la cadira. L'espill, en girar-te d'esquena i ajupir-te, s'està entre les teues cuixes, d'on vols informar-te. Escodrinys detingudament per comprovar el que intueixes.

És la segona vegada que t'esdevé un semblant cas. El metge ja t'ho ha dit en més d'una ocasió. La darrera va ser l'any passat, en acabada la festa de la mare de déu d'agost, amb els amics del poble, en aquell sopar de cloenda on, per cent duros i també —ara ja ho pots reconèixer— per no faltar al teu honor d'homenet reptat, et vas empassar

aquell ditet de pebrera, coentíssimament endimoniat, que et va deixar posat gairebé una setmana; cosa que no havien aconseguit pas les llargues vetlades d'embriagueses folles.

—Xicon, això, tard o d'hora s'ha d'operar. Et va advertir el metge.

—Gling glong!

Ja hi és ella. Però, ; caram! no recordes el seu nom. I bé, <què importa ara el nom de l'atrevida i exuberant rossa per qui et vas sentir atret en la prime-

Una veu suau i tendra de dona a l'altre costat del fil.

suggestius, mentre xarrupàveu l'aigua de València freda, un punt amb massa cava i pujada de sucre, arrecerats al racó tèrbol del *pub*, entre coixins de goma-escuma folrada de cotó virolat, i veus desconegudes desgranant conxorxes a penes inaudibles, però, endevinades per la gestualitat íntima de llurs cossos.

D'un arravatament de ràbia llargament continguda, espitges ben endins el tros de budell sangonós amb un dit llarguíssim. Obrís l'aixeta del lavabo on, sobre la superfície inoxidable, resta una empremta dactilar d'una certa robinenca vermellor. Fas que un doll d'aigua tèbia desborde la teua ànima interior un xic desagnada. Arrambes la tovalla d'una braçada, alhora que una escama de vidres trencats s'estimba per tot el bany, en ser desplaçada pel teu colze una munió d'*after shaves* i colònies que havien reposat d'habituda a la lleixa de sobre l'espill. Gambeges espiotosament cap al dormitori, tot remolcant un enfilall de tovalles xopes i vidres, al pas, amb el perill subsegüent per a la teua integritat física. Descalç, a saltets, t'encastes els primers pantalons que hi trobes a l'abast.

—Glin glong! (per segona vegada, ja). T'encolomes, depressa, un suèter descolorit que mai no utilitzes, tret de quan, una sola vegada a la setmana, vas a jugar la partida de frontenis, on fas servir aquesta mena de roba desgastada per l'ús i la torpesa en triar els programes-adients-, el lleixiu convenient o la dosi de sabó necessària per a la rentadora automàtica que has comprat mitjançant la secció compra-venda del *Trajín* a un «jupi» d'última hora, tant se val. T'enfundes un parell d'esportives i te n'ixes, pal·lidíssim, al rebedor. Inspires llargament, i bufes, a poc a poc, l'aire dels lleus, tot fent una o amb els llavis lívids. En obrir la porta no veus ningú al replanell. Dubtes, i et dispares escales avall. De segur que la trobes al portal una mica, això sí, deficiosa i alterada, atesa la duradora espera a la qual s'ha vist impel·lida per la teua dilació. Baix, al carrer, però, tampoc no hi és. Tampoc no hi trobes cap altra persona que t'interesse gens. Recorres amb la mirada titubejant, per diverses vegades, a esquerra i dreta. Escrutes, de passada, dins el baret del cantó. Guaites també a l'altra banda del carrer, on hi ha la cafeteria-restaurant italià. T'hi endinses per entre les taules brutes d'espaguetis i tomàquet roig viu. Fins i tot, per assegurar-te'n, romans espectant en-

front del servei de dones, a l'espera d'esbrinar si ella hi és o no, a dintre. T'avergonyeixes davant una senyora entrada en carns i edat i, en assabentarte de l'errada i en comprovar que els ulls de tots els clients se t'han abocat al damunt, t'enretires, capficat, i entrebancant-te amb el moblatge, te'n fuges al carrer, de nou. Encara fas una volta completa al pany d'habitatges, per on repasses escrupolosament amb un semblant de badoc escarransit i una vestimenta no gens adient a l'oratge hivernal, a dues parts de la voravia. Sota l'encapotat cel boirós, constret per la frustració, embromat per l'estreta humitat de les parets regalimoses d'aquestes velles construccions, te'n tornes escales amunt, capcot, amb un molestíssim eixancarrament de cames que t'agreuja un xic més la ridiculesa dels esdeveniments soferts.

T'has oblidat les claus amb les preses. Malastre el teu! I encara sort que no se t'ha tancat la porta d'entrada amb una d'aquestes ventades d'hivern. En entrar a l'apartament, gairebé baldat de la pujada als tres-pisos-senseascensor, adverteixes a terra una butlleta groguenca, que mig aixafes amb el calcer. L'en reculls mandrosament i en llegeixes una mica, automàtic: Hidroelèctrica espanyola, Sr..., calle..., cobrador..., N.º..., habiendo pasado nuestro... Riiinnngggg, riiinnngggg, riiinnngggg...

Deixes el paperet a la consola, vora el telèfon, i t'apropes l'auricular a l'orella. Tot just pots dir:

—Sí. Diga'm.

De l'altre costat del fil estant t'arriba una veu suau i tendra de dona, que s'excusa de no haver pogut pas ser-hi, a l'hora convinguda; bé que et proposa de passar per ella, sobre les deu, a l'hospital on treballa, per tal de sopar en un lloc tranquil i xarrar una mica dels vostres gustos, afeccions i del treball... D'això darrer, ella, si n'estava avorrida. Avui, per exemple, diu, ha suportat una jornada fatal. Al capdavant, encara s'està a l'hospital, substituint una companya malaltussa de cirurgia, indisposada de sobte, aquest vespre. El cap de personal li ho ha exigut, atés que el cirurgià de torn tenia prevista una operació, el nom de la qual, en aquest lèxic enrevessat i estrambòtic que, sovint empren els metges, sense cap dubte, per tal de posar nerviosos els malalts i donar-se una certa importància davant els llecs, no aconsegueixes entendre ben bé. Potser...: Enfisematosi extrarectal hemorroide. •

ra llucada que vàreu creuar? Ella, recordes, es va interessar, de seguida, pel teu accent costerenc, que, de bell nou, a València, trobava tan acostat al de la seua comarca nadiua. La vall d'Albaida. Era, això sí, una infermera desllorigada i de pell tibant que, a més de parlar la teua llengua, besava d'aquella manera tan dolçament abandonada i amb la qual t'havies deixat arrossegar a un món de fantasiejaements sensuals i encisadorament